

Jo vaig treballar a Ràdio Cincinatti

Gabriel Fernàndez

Al final del camí tots som submisos.

Davant d'alguna persona, situació o vici inconfessable, un dia o un altre acabem agenollats, desproveïts de tota dignitat. Acceptant que la bota de l'escac i mat ens esclafarà i no queda res més que demanar clemència. Tots ho sabem.

L'acumulació d'anys i experiències converteix aquesta afirmació en sentència de capçalera. Desconfieu per sempre de qui presumeixi de viure una vida sense peatges de cap tipus. Des del dia que ens van parir, tret dels primers mesos, tot és una cursa imparabile cap a l'homogeneïtzació. Dit d'una altra manera, per molt autèntic que et pensis que ets no deixes de ser un número més, separat per una milionèsima en els matisos, del que tens a la vora en aquell moment. Al carrer, a la feina o a l'ascensor. La vida, les responsabilitats, les convencions, els avenços tecnològics, ens han anat convertint, cada cop més, en individus més semblants els uns als altres. En algun moment de paranoia podríem afirmar perfectament que aquesta és la manera com hem consentit que el poder ens mantingui controlats. Una miqueta de sofà, una miqueta de lleure, una miqueta de fer-te creure que ets lliure de tant en tant a les urnes i a córrer. Una petita farsa plena de certes: les nostres relacions personals i els sentiments que ens desperten.

(pàg. 123)